

Radomír ŠKODA
TANEC S ĎÁBLEM
• 23. 6. – 21. 8. 2006 •

Radomír Škoda se narodil v r. 1971 v Hradci Králové. S fotografováním začal už v dětství a zároveň hrál v jedné undergroundové skupině. Posléze emigroval do Německa, kde si vytvořil určité zázemí, dodnes ho zastupuje historička umění z Mnichova. Po tzv. „sametové revoluci“ žije „na volné noze“ v Hradci Králové.

Ďábel má mnoho podob a nespočet tváří. Kdo tančí s ďáblem, vydává se vstříc smrti, temnotě a prokletí. Z ďábelského víru vycházejí šibeniční písně, gotický dance macabre, barokní memento mori, dekadentní marnost, rockový Opus Dei. Cyklus Tanec s ďáblem je poctou Simonu Wiesenthalovi, muži, který žil pro spravedlnost, nikoli pro smrt. Radomír Škoda využívá dokumentární moci a síly fotografie. Konfrontuje diváka s přímým pohledem do prázdných důlků věčnosti. Víc už nelze přiblížit smrt, víc už nelze přiblížit nicotu, a víc už nelze přiblížit naši minulost. Některé fotografie vznikly na místech kultu smrti, v kostnicích, které se pokoušejí vypořádat s nevyhnutelnou fyzickou konečností těla. Jiné snímky pocházejí

z Lidic, Terezína a Auschwitz Birkenau, z lokalit poznamenaných svévolnou smrtí z rukou lidské zřůdnosti. Co nutí člověka cestovat po prokletých místech? Nejspíš to, co druhé nutí na taková místa zapomínat. Příběh smrti z rukou d'ábla je pod fotografickým pláštěm odnášen do jiné dimenze. Dimenze, která je kultovní, kritická i erotická, je pravdivá i banální, efektní i autentická. Dokazuje, že smrt je fotogenická. Autor chce napravovat současnost s krátkou pamětí. Nemoralizuje však pro pouhou moralitu, nepřipomíná nám naše viny pro svou radost a netouží být obětí. Není nad Yorickovou lebkou hejskovsky meditujícím Hamletem. To oko Lautréamontova a Dalího Maldorora, Lorda děsu nám přibližuje poslední věci člověka. Poslední večere, transporty bez návratu, mezeru mezi životem a prázdnotou, moc peněz a čistě vědeckou dokonalost způsobů smrti.

Zahrada pozemských rozkoší se mění na zahradu umučení, poslední dostaveníčko je poslední večerí, smrt je randes-vous, na které se není možné nedostavit. Smutek a temná prokletí, věčnost, nerozlučnost dvojice protikladů Kaina a Ábela, bratrství jen ve smrti, nikoli v životě. Výkřik tváří v tvář šeré smrti v očích rozverně rozšklebeného netopýra, nočního stvoření děsu. Polévka s pestrou etiketou, dar, z kterého má kdosi profit. Tak přichází smrt.

Martina Vítková, Galerie moderního umění v Hradci Králové

